

ΚΥΡΙΑΚΗ

ΣΥΝΤΟΜΟΝ ΚΗΡΥΓΜΑ

«Ἐγενόμην ἐν Πνεύματι ἐν τῇ Κυριακῇ ἡμέρᾳ καὶ ἤκουσα φωνὴν ὀπίσω μου μεγάλην ὡς σάλπιγγος» (Ἄπ. 1,10)

Περίοδος Δ' - Ἔτος Κ' Φλώρινα - ἀριθμ. φύλλου 938 ²	Τῶν Τριῶν Ἱεραρχῶν (Ἐβρ. 13,7-16) Παρασκευή 30 Ἰανουαρίου 2015 (2003)	Συντάκτης (†) ἐπίσκοπος Αὐγουστῖνος Ν. Καντιώτης
---	--	---

Ὁ Βράχος τῶν αἰῶνων

«Ἰησοῦς Χριστὸς χθὲς καὶ σήμερον ὁ αὐτὸς καὶ εἰς τοὺς αἰῶνας» (Ἐβρ. 13,8)

Μιλήσαμε, ἀγαπητοί μου, ἄλλοτε γιὰ τὸν βίον, τοὺς ἀγῶνες καὶ τὰ ἔργα τῶν Τριῶν Ἱεραρχῶν, ποὺ ἐορτάζουν σήμερα. Ἰδιαιτέρως κάναμε λόγο γιὰ τὴν ἐπίδρασι ποὺ ἤσκησαν οἱ μορφές τους στὴν ἐλληνικὴ παιδεία. Τώρα ἀφορμὴ γιὰ διδασκαλία θὰ μᾶς δώσῃ ἓνα ῥητὸ **ἀπὸ τὸ ἀποστολικὸ ἀνάγνωσμα** ποὺ ἀκούσαμε. Τὸ ῥητὸ αὐτὸ λέει· «*Ἰησοῦς Χριστὸς χθὲς καὶ σήμερον ὁ αὐτὸς καὶ εἰς τοὺς αἰῶνας*» (Ἐβρ. 13,8).

Χθὲς, σήμερα, αὔριο. Σ' αὐτὰ τὰ τρία διακρίνεται, ἀγαπητοί μου, **ὁ χρόνος.** Καὶ πόσο γρήγορα φεύγει ὁ χρόνος! Τὸ σήμερα γίνεται χθὲς καὶ τὸ αὔριο γίνεται σήμερα. Ὁ χρόνος μοιάζει σὰν τὸν ποταμό, ποὺ μέρα - νύχτα τρέχει. Τρέχει ὅλο τὸ χρόνο. Ἀλλὰ τὸ νερό του δὲν εἶνε τὸ ἴδιο. Ἐὰν κανεῖς μπῆ στὸ ποτάμι καὶ σταματήσῃ κάπου, τὸ νερό, ποὺ λούζει τὸ κορμί του, δὲν εἶνε τὸ ἴδιο. Τὸ νερὸ μιὰ στιγμὴ τὸν ἀγγίζει κι ἀμέσως φεύγει καὶ ἔρχεται ἄλλο νερό, κι αὐτὸ φεύγει καὶ ἔρχεται ἄλλο, καὶ οὕτω καθεξῆς. Καὶ ἔτσι, ἂν μείνῃ μιὰ ὥρα μέσα στὸ νερό, χιλιάδες φορές θὰ ἔχη ἀλλάξει τὸ νερό, ἐνῶ ὁ ποταμὸς φαίνεται ὅτι εἶνε ὁ ἴδιος. Αὐτὸ συμβαίνει καὶ μὲ τὸ χρόνο. Σὰν ἓνα ποτάμι τρέχει διαρκῶς. Τὸ ἓνα λεπτὸ διαδέχεται τὸ ἄλλο, ἡ ὥρα τὴν ὥρα, ἡ ἐβδομάδα τὴν ἐβδομάδα, ὁ μήνας τὸ μήνα, τὸ ἔτος τὸ ἔτος· καὶ ἔτσι περνοῦν τὰ χρόνια, καὶ τὸ νήπιον γίνεται παιδί, τὸ παιδί νέος, ὁ νέος ἄντρας, ὁ ἄντρας γέρος ἀσπρομάλλης. Καὶ ἐνῶ ὅλα φεύγουν καὶ ἀλλάζουν, ὁ χρόνος συνεχίζει τὸ δρόμο του. Μέχρι πότε; Ὁ Θεὸς ξέρει.

Χθὲς, σήμερα, αὔριο! Τὸ **χθὲς** εἶνε τὸ παρελθόν, τὰ περασμένα χρόνια. Εἶνε τὸ ἔτος ποὺ πρὶν ἓνα μῆνα μᾶς ἀποχαιρέτισε. Χθὲς εἶνε τὸ περσινό, τὸ προπέρσινον ἔτος... Καὶ συνεχῶς πηγαίνοντας πρὸς τὰ πίσω φθάνουμε σὲ διάφορες χρονολογίες, ποὺ μερικὲς

ἀπ' αὐτὲς ἄφησαν στὴν καρδιά μας ζωηρὲς ἀναμνήσεις, εὐχάριστες ἢ δυσάρεστες. Ἔτσι φτάνουμε στὸ δεύτερο παγκόσμιο πόλεμο, σὲ μιὰ ἱστορικὴ ἡμερομηνία, τὴν 28ῃ Ὀκτωβρίου 1940, ὅταν ἡ μικρὴ μας πατρίδα εἶπε τὸ «Ὁχι» καὶ ἀγωνίστηκε στὴ Βόρειο Ἡπειρο γιὰ τὴν ἐλευθερία. Προχωρώντας ἀκόμη φτάνουμε στὸ 1914, στὸν πρῶτο παγκόσμιο πόλεμο. Κατόπιν στὸ 1912, ὅταν οἱ ὀρθόδοξοι λαοὶ τῶν Βαλκανίων ἐνωμένοι νίκησαν τοὺς ὀθωμανοὺς καὶ ἐλευθέρωσαν τὰ μέρη τους ἀπὸ τὴ σκλαβιά. Ἐὰν προχωρήσουμε ἀκόμη πρὸς τὰ πίσω, θὰ βρεθοῦμε μπροστὰ σὲ ἄλλα γεγονότα, ὅπως εἶνε ἡ Ἑλληνικὴ Ἐπανάστασι τοῦ 1821, ἡ ἐμφάνισι τοῦ Ναπολέοντος, ἡ Γαλλικὴ Ἐπανάστασι, ἡ ἀνεξαρτησία τῆς Ἀμερικῆς, ἡ ἄλωσι τῆς Κωνσταντινουπόλεως καὶ τόσα ἄλλα, ποὺ ἀναφέρει ἡ **ἱστορία.**

Πηγαίνοντας συνεχῶς πρὸς τὰ πίσω θὰ φτάσουμε στὸ 1 μετὰ Χριστόν. Στὸ χρόνο δηλαδὴ ποὺ, μέσα στὸ βαθὺ σκοτάδι τοῦ ἀρχαίου κόσμου, ἀνέτειλε τὸ ἄστρο τῆς Βηθλεέμ, **γεννήθηκε ὁ Χριστὸς,** ὁ Σωτῆρας τοῦ κόσμου.

Καὶ ἂν θελήσουμε νὰ συνεχίσουμε τὴν πορεία στα χρόνια **πρὸ Χριστοῦ,** θὰ συναντήσουμε ἄλλα γεγονότα καὶ πρόσωπα· θὰ δοῦμε ὅτι τριακόσια καὶ περισσότερα χρόνια μιὰ σημαία κυμάτιζε σ' ὅλο τὸν κόσμον, ἡ σημαία τῆς Ῥωμαϊκῆς αὐτοκρατορίας. Θὰ δοῦμε ὅτι, πρὸ τῆς Ῥωμαϊκῆς, ἄλλη σημαία κυμάτιζε· ἡ σημαία τῆς αὐτοκρατορίας ποὺ ἴδρυσε ὁ Μέγας Ἀλέξανδρος ὁ Μακεδών. Πρὸ τοῦ Μεγάλου Ἀλεξάνδρου θὰ δοῦμε τὴν βασιλείαν τῶν Περσῶν, τῶν Βαβυλωνίων, τῶν Αἰγυπτίων. Κι ὅσο πᾶμε πρὸς τὰ πίσω, θὰ συναντήσουμε τοὺς πιὸ ἀρχαίους λαοὺς τοῦ κόσμου. Θὰ συναντήσουμε τὸν πρῶτο ἄνθρωπον, τὸν Ἀδὰμ καὶ τὴν Εὐά. Σταματᾷ ἐκεῖ ὁ χρόνος; Ὁχι.

Πρὸ τοῦ Ἀδὰμ καὶ τῆς Εὐᾶς ἔγιναν ἄλλα

γεγονότα, ὅπως εἶνε ἡ δημιουργία τῶν πλανητῶν, τοῦ ἡλίου, τῆς σελήνης καὶ τῶν δισεκατομμυρίων ἀστέρων. Μέσα στὸ χρόνο ἐγίναν ὅλα αὐτά. Πότε ἀκριβῶς δὲν ξέρουμε. Ἡ ἐπιστήμη δὲν μπορεῖ νὰ καθορίσῃ ἀκριβῶς τὴ χρονολογία. “Ὅλα δὲ αὐτά, ποῦ συνέβησαν ἀπὸ τὸν περασμένο χρόνο μέχρι τὸν πιὸ ἀπομακρυσμένο ἀπὸ μᾶς χρόνο, ἀποτελοῦν τὸ χθές. **Μὲ τὸ χθές ἀσχολεῖται ἡ ἱστορία.**

Ἀλλὰ δὲν εἶνε μόνο τὸ χθές. Εἶνε καὶ τὸ **σήμερα**. Τὸ τί συμβαίνει σήμερα τὸ μαθαίνει ὁ ἄνθρωπος ἀπὸ τὶς ἐφημερίδες, τὰ ραδιόφωνα καὶ τὶς τηλεοράσεις. Μὲ τί δίψα οἱ ἄνθρωποι παρακολουθοῦν αὐτὰ ποῦ γίνονται σήμερα! Τὸ χθές, τὰ περασμένα, δὲν τοὺς ἐνδιαφέρουν. Ἀλλὰ πρέπει νὰ εἶνε βέβαιοι, ὅτι κ’ ἐκείνους ποῦ θὰ ζήσουν ὕστερα ἀπὸ 100 - 200 χρόνια δὲν θὰ τοὺς ἐνδιαφέρει τί κάνουν αὐτοὶ σήμερα. Λίγοι εἶνε αὐτοὶ ποῦ δὲν ἀπορροφῶνται ἀπὸ τὸ σήμερα, ἀλλὰ στρέφουν τὸ βλέμμα τους πρὸς τὸ παρελθὸν κι ἀνοίγουν τὴν ἱστορία καὶ διαβάζουν τί ἔκαναν οἱ ἄνθρωποι στὰ περασμένα χρόνια. Οἱ ἄλλοι ἄνθρωποι τὸ μυαλό τους τὸ ἔχουν στὸ σήμερα. Σήμερα τί θὰ φᾶνε, τί θὰ πιοῦν. Σήμερα τί θὰ δοῦν στὸν κινηματογράφο καὶ στὴν τηλεόρασι. Σήμερα... Ὅλο τὸ σήμερα. Τὸ χθές τὸ ἔχουν ξεχάσει. Ἐχουν ξεχάσει οἱ ἄνθρωποι αὐτοὶ καὶ τὸν πατέρα ἢ τὴ μητέρα τους, ποῦ χθές μόλις πέθαναν. Δὲν πᾶνε ποτέ στὸν τάφο τους νὰ κάνουν ἕνα τρισάγιο, ν’ ἀφήσουν λίγα λουλούδια. Οἱ πεθαμένοι, λένε, μὲ τοὺς πεθαμένους καὶ οἱ ζωντανοὶ μὲ τοὺς ζωντανούς. Τὸ σήμερα τοὺς ἐνδιαφέρει. Οὔτε ἀπὸ ποῦ ἔρχονται οὔτε ποῦ πηγαίνουν ἐξετάζουν.

Οἱ πιὸ πολλοὶ ζοῦν τὸ σήμερα. Ὅχι σὰν πνευματικοὶ ἄνθρωποι, ἀλλὰ σὰν ὑλισταὶ μὲ σύνθημα· «*Φάγωμεν καὶ πίωνμεν, αὔριον γὰρ ἀποθνήσκομεν*» (Ἠσ. 22,13 = Α΄ Κορ. 15,32).

Χθές, σήμερα, αὔριο! Ὑπάρχουν καὶ ἄλλοι ποῦ ἀφήνουν τὸ παρελθὸν καὶ τὸ παρόν, τὸ χθές καὶ τὸ σήμερα, καὶ στρέφονται μὲ ἀγωνία πρὸς τὸ **αὔριο**. Τί θὰ γίνῃ; Θὰ ἔχουμε εἰρήνη ἢ πόλεμο; Θὰ εἴμαστε καλὰ ἢ θὰ πέσουμε βαρεῖα ἄρρωστοι; Θὰ ζήσουμε μὲ εὐτυχία ἢ μὲ δυστυχία; Τί θὰ γίνουν τὰ παιδιά μας; ... Ὅλο ἀνησυχίες εἶνε. Τὸ **μέλλον** τοὺς ἀπασχολεῖ. Καὶ ἔτσι βρίσκουν κατάλληλη τὴ στιγμή οἱ μάγοι καὶ οἱ μάγισσες, οἱ ἀστρολόγοι καὶ τώρα τελευταῖα τὰ μέντιουμ, γιὰ νὰ ποῦν στοὺς ἀνθρώπους αὐτοὺς τί θὰ συμβῆι στὸ μέλλον.

Ἀλλὰ γιατί τὰ λέμε ὅλα αὐτά; Γιατί κάνουμε λόγο γιὰ τὰ περασμένα; Γιατί μιλάμε γιὰ τὸ

σήμερα καὶ γιὰ τὸ αὔριο; Γιατί, ὅπως εἶπαμε, μᾶς δίνει ἀφορμὴ ὁ ἀπόστολος ποῦ διαβάζεται σήμερα, ἑορτὴ τῶν Τριῶν Ἱεραρχῶν. Ὁ ἀπόστολος μᾶς μιλάει γιὰ **ENAN, ποῦ** καὶ χθές ὑπῆρχε, καὶ σήμερα ὑπάρχει, καὶ αὔριο θὰ ὑπάρχη, καὶ **θα ὑπάρχη αἰώνια**. Οἱ ἄλλοι ἄνθρωποι, τὰ δισεκατομμύρια τῶν ἀνθρώπων, ἄλλοι ἀπὸ αὐτοὺς ἔζησαν χθές, δηλαδὴ στὸ παρελθόν. Μερικοὶ ἀπ’ αὐτοὺς δοξάστηκαν, ἀλλὰ ἔπειτα κι αὐτοὶ ἔσβησαν, πέθαναν, λησμονήθηκαν. Ἄλλοι πάλι ζοῦμε σήμερα, ἀλλὰ αὔριο δὲν θὰ ζοῦμε. Ἐνας τάφος μᾶς περιμένει. Ἄλλοι τέλος εἶνε ἀκόμη ἀγέννητοι. Θὰ γεννηθοῦν αὔριο, δηλαδὴ στὸ μέλλον, καὶ θὰ ζήσουν ὠρισμένα χρόνια, γιὰ νὰ πεθάνουν κι αὐτοὶ καὶ νὰ γίνουν χθές.

* * *

Ἦ ἀδελφοί μου! Μέσα σ’ αὐτὸ τὸ ἀδιάκοπο ρεῦμα τοῦ χρόνου, ποῦ κυλάει καὶ παρασύρει τοὺς ἀνθρώπους σὰν τὰ κιτρινωμένα φύλλα ποῦ πέφτουν τὸ φθινόπωρο ἀπὸ τὰ δέντρα, μέσα σ’ αὐτὸ τὸ κανάλι τοῦ χρόνου, ΕΝΑΣ παραμένει. Μένει σὰν τὸ βράχο ποῦ χτυπιέται ἀπ’ ὅλες τὶς μεριές, ἀπ’ ὅλα τὰ κύματα, ἀλλ’ αὐτὸς μένει ἀκλόνητος αἰῶνες αἰώνων. Ὁ χρόνος, ποῦ οἱ ἀρχαῖοι πρόγονοί μας τὸν ὠνόμασαν *πανδαμάτορα*, γιὰ τὸ πάντα νικᾷ καὶ καταστρέφει, ὁ χρόνος δὲν μπορεῖ νὰ κάνει τίποτα σ’ αὐτόν. Χθές καὶ σήμερα καὶ εἰς τοὺς αἰῶνας εἶνε ὁ ἴδιος. Καὶ αὐτὸς εἶνε ὁ **Ἰησοῦς Χριστός**.

Ἄνθρωποι, πέσετε καὶ προσκυνῆστε τον! Εἶνε ὁ Θεὸς μας. Στὸ Χριστὸ πίστευαν οἱ πατέρες μας. Στὸ Χριστὸ πίστευαν οἱ Τρεῖς Ἱεράρχαι, οἱ μεγάλοι αὐτοὶ πατέρες τῆς Ἐκκλησίας τοὺς ὁποίους τιμοῦμε σήμερα, καὶ τὸ Χριστὸ κήρυξαν μὲ ὅλη τὴ δύναμή τους καὶ ἔφεραν στὴ θεογνωσία τὸν κόσμον. Καὶ σήμερα, ποῦ εἶνε ἡ ἑορτὴ τους, οἱ Τρεῖς Ἱεράρχαι μᾶς φωνάζουν· **Πιστεῦετε στὸ Χριστό!**

Στὸ Χριστὸ πιστεύουμε κ’ ἐμεῖς σήμερα. Στὸ Χριστὸ θὰ πιστέψουν αὔριο καὶ οἱ νέες γενεές ποῦ θ’ ἀκολουθήσουν.

Ὁ Χριστὸς εἶνε ὁ βράχος τῶν αἰώνων. Ὁποῖος πιστεύει στὸ Χριστὸ μὲ ὅλη του τὴν καρδιά, εἶνε σὰν νὰ ἔχη τὸ σπῆτι τοῦ χτισμένο πάνω στὸ βράχο. Ἄς πέσουν πάνω του ὅλα τὰ ποτάμια. Ἄς ὀρμήσουν πάνω του ὅλα τὰ κύματα. Ἄς τὸν πολεμήσουν ὅλοι οἱ δαίμονες. **Ὁ ἄνθρωπος ποῦ πιστεύει στὸ Χριστὸ εἶνε ἀσφαλής**. Ὁ Χριστὸς «*χθές καὶ σήμεραν ὁ αὐτὸς καὶ εἰς τοὺς αἰῶνας*» (Ἐβρ. 13,8).

(†) **ἐπίσκοπος Αὐγουστῖνος**